

Pomhaj Bóh!

Sy-li spěval,
Pilne džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěvaš,
Swérne džělaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoční ty.

Z njebjes mana
Njech si khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrèw će. P.

Sserbske njedželiske lopjeno.

Wudawa žo kóždu žobotu w Gsmolerjez knihiczhcežerni a płaczi schtwórlstnje 15.— hr.

Sswjedžen iſjoch fralow.

Lit. 2, 25—32.

Sswjedžen 3 fralow žwyczimy w najchej saſkej krajnej yktwi jako wulkı mižioniski žwyczieni, jako hody pohanow. Mižuny hody žwyczili a tu wulku, wjezołu hodownu powieszż žwyczeli: Wam je žo dženža tón Sbóžnik narodžil a žmy žo wježeli na tym džeczatku w žlobju, kotrež ſbože pschinjeſe ſa kóždu duschu a ponioz ſa kóždu niſu a troſcht ſa kóždu wutrobu a žmy Boha ſa to khwaliſili, ſo je žo nad nami žmiliſi a nam žwojeho ſhyna dał. Dženža pschiwola nam nětlo tón Sbóžnik: Wy kſcheszijenjo, kotsiž ſeže tak wýſoko wobhnadženi, ſo je wam ta ſbóžna hnada Boža ſkhadžala, ſpomińcze na thch, kotsiž mje hiſhcze njeſnaja, kotsiž ſu žiwi we wotrcztoſtwie hręcha a czerta, bjes troſhta a žwětka a nadžije, na wbohich pohanow. Starajcze ſo ſa to, ſo ja ſo tež jim pschiwopjedam, ſo móžu jich ſbóžnych czinieſ. W czazu do wójny je tutto napominanje teho ſenjeſa wjchudžom wotewrjene wuschi a wutroby namakało a kſheszijenjo we wschitkach krajach a ludach prózowachu ſo na pschemoh, Jeſuſej mjes pohanami dusche dobycz. Mižionſtvo běſthe twjerdy a po ſdaczu njerodželomny ſwjask, kotrež kſheszijanow ſwjasa. Wójna je jón roſtorhała a pshezo hiſhcze njeje ſo radžilo, jón ſ nowa ſwjascacž. Pshezo hiſhcze nježmědža ſo naſchi mižionarjo i pohanam wróćicž a wjele mlodych kſheszijanskich woſhadow a ſchulow je woſhyroczenych. Pohanſtvo je ſebi nowu móz dobywało. Něhdyl pat luboſnje kczějaze a nadžijepołnje roſczaze mižionſtvo leži w roſpadankach. A we wjele kſheszijanskich wutrobach je luboſcž i mižionſtvo woſtudnyka. Wſchak je niſa pola naſ domach tak wulka, ſo dyrbimy wſchitke móz ſapinacž,

jej wotpomhacž. Schtó ma nětlo pjenjeſy ſa pohanow! Haj, na mižionſtvo leži czemna nóż.

Ale my nježměný woſlabnycž. Mižionſtvo njeje člowjek, ale teho ſenjeſa ſkutk; tón je pschikafal: předuječe to evangeliyon wſchitkim pohanam. A tuta pschikafnja njeplaczi jenož ſa dobrý ale tež ſa ſly czasz, kaž jón nětlo mamý. A my wémny: Žemu je data wſchitka móz w njebjeſach a na ſemi a wón budže ſwój ſkutk ſdžeržecž we wſchitkach wichorach a jo tež psches nětciſchu móz i žwětlu dowjescz. Nascha žwյata pschikafnoscž je, jenui poſluchačz a jeho pschikafnju twuwjescz. Tón žadyn žwěrny pscheczel teho ſenjeſa njeje, kiž živoju ruku a wutrobu ſamkuje pscheczivo mižionſtvo. Runje w niſy pósnaſech praweho pscheczela. Tehodla, wy kſheszijenjo, džeržeče žwěru i mižionſtvo! A w žwojey žwěrnoſci chzemny ſo dženža poſhylnicž psches to, ſo poſladamy na přeneho pscheczela mižionſtwa, na stareho Simeona, kiž wifkajo wiſtaje, ſo je to džeczatko Jeſuſ, žwětlo i roſhwěczenju thch pohanow. Wot njeho mamý naſvuknycž:

1. horze žadanje po Jeſuſu,
2. twjerdu wěru do Jeſuſa,
3. ſbóžny měr w Jeſuſu.

1. A hlaſ, jedyn člowjek běſche w Jerusalémje, ſ mjenom Simeon, a tón žamý člowjek běſche fromny a bohabojaſny a czakasche na iſraelſki tróſcht. Wón žluschesche i pobožnym we Iſraelu, kotsiž twjerdze do Božich žlubjenjow wěrjachu. Kóžde ranje, hdhž do templa džesche, je wón ſo nadžiaſ, ſo dženža žlubjeneho Meſtiaža widži, kóždy wjeczor, hdhž je ſo do koža lehnyk, je wón ſdychowač: ſenjeſe, ſczel teho, kiž dyrbi Iſraela niſa pola naſ domach tak wulka, ſo dyrbimy wſchitke móz ſapinacž,

wobstejnoscę w ludu pszezo śrudnische a na kralowstkim stole bjesbōżny Herodesch żedżesche a hamopravi farisejszy jenož swoju česęz phtachu, njeje wón pscheska, na israelski tróscht czakacę, na wopak, pszezo horzischo bę jeho żadanje po Sbóžniku.

○ so by tež w naschich wutrobach tajke żadanje ho pałito! ○, so by tež wot kózdeho njes nami rēkalo: tón czaka na israelski tróscht. Kóždy wot naž czaka wschał na neschto. Były czlowieske žiwjenje je trajne czakanje. Hjżom prjedy, hacž km̄y so narodzili, su naschi starschi na naž czakali s wjeholej nadzjiu ale tež se staroszemi. A jako km̄y do schule fastupili, jako km̄y so na swoje powołanie pschihotowali, a nětko, hdź w swojim powołaniu stejny, pszezo km̄y na neschto czakali a czakam̄y hischeze dženža a hakle w naschej zmjertnej hodzinje budże tuto czakanje ho skonecicę. Ale Bóh daj, so tež, haj pschedewskiem na teho czakam̄y, kiž móže jeniečzy naschu dusku spokojicę, kotrehož najmnišoho trjebam̄ sa czak a węcznoscę: na Jesuža.

Ale kaf? Na Jesuža dyrbim̄ czakacę? Njeje wón dawno tu? Njejkim̄ hody sažo tu powjescę blyscheli: Wam je zo dženža tón Sbóžnik narodzil? Węscze, Chrystus, tón Sbóžnik tu je! Ale nětko dyrbi wón i wój Sbóžnik bycę. Móžesch ty s zyfej wérnoszu spewacę: Ja kym na Chrysta swawne ranę tón prawy grunt nětko namakal? Hdź niz, dha, luby kchesczijano, żadaj ſebi po Jesužu, czakaj na njeho, phtaj jeho. Ty trjebasch jeho najmnišoho hacž wschodn̄y khlēb, pschetož jenož psches njeho móžesch sbóžny bycę, bjes njeho budzesch węcznje shubjeny, a hjżom tu na semi móže wón żamilutki żadanje twojeje dusche wopravdze spokojicę. Hdże móžesch jeho namakacę, to wesch! W Božim domje, we bibliji a spewarskich, tež we swożu a nefsbožu twojego žiwjenja pschiblizuje wón ho s tebi, a wón dawa ho wot tebje namakacę, hdź jenož jeho phtasch s horzym̄ żadanjom.

2. Simeon pschiūdże psches nawabjenje teho ducha do templa a runje pschinjeżeschej starschej to džeczatko Jesuž tam, so byschtaj cziniloj po waschnju teho sakronja. Wón widzi to male, klate džeczatko; druzh su jo tež widżeli a njejsu na nje ani kędzbowali, ale Simeon spósnaje s wocżomaj wérą, so je to džeczatko tón Sbóžnik, tón tróscht israelski, tón Sbóžnik zyłego gwēta. A w sbóžnej radoſezi wojsnje wón je na swojej ruzę a khwali Boha a myſta: mojej woezi stej twojego Sbóžnika widżalej.

Tajku wérui trjebam̄ tež my, woſebje w nětežiſhim czaku, w kótrymž jenož mało widżim̄ wot možy a kražnoscę teho ſenjesa, hdźez ho ſda, so su jemu njeſcheczelne možy klyniſche dyžli wón. Mało je wschał tych, kotsiž dženžniſchi kwyedzeni kwyecza, kotreñiž je nascha wyschnoscę ſakoniſki ſchfit wsala. Ale s wocżomaj wérą móžem̄ hischeze dženžniſchi džen̄ teho ſenjesa spósnacę runje kaž něhdý Simeon. Haj, my mamy wjele wjazh hacž woni. Wón widżesche jeno to džeczatko Jesuž; my snajemy jeho zyłe žiwjenje; my snajemy jeho kłowa, kotrež je ręczak, jeho ſkutki, kotrež je czinił, a my wem̄y, so je ja naž czerpił a horjeſtanył a k njebju ſtipił, hdźez wón nětki kryjeſi s bójſlej mozu a kražnoscę. A wón pschiblizuje ho hischeze dženža k nam. Njejsy ty jeho ſettak? Ty snajec̄i jedyn ſchpruch wot twojego džeczatſtwia ſhem, ale na jene dobo kym pósnal, kajka móz, kajki tróscht, kajte kwyetlo w tych kłowach leži. Haj, dha bęſche twój Sbóžnik tebi bliſko, ty kym jeho widżak a kym węſeſe neschto ſaczuwał wot Simeonowej radoſce a kaž wón khwaliſt: Mojej woezi stej mojego Sbóžnika widżaloj.

3. Žiwjenje starego Simeona je drje po tamnej sbóžnej hodzinje w templu ſe kónzej khwatało. Jego možy su džen̄ wote dnja woteberale. Ale móžecze wón ſebi myſlicę, so bę Simeon wobužny ſchędziwz? Na nihdy niz. W jego wutrobje bydlesche

sbóžny mér, na kótrymž wón wschitke wobczežnoscę starobę ſaby. Wón żadasche ſebi, prjecžcahnycę s tuteho ſteho gwēta do njebjęz, kótrychž durje je jemu to džeczatko Jesuž wottamknęlo. Tróschtneje je wón wumrjeł a w mérje wužnył.

Schtóz je Jesuža widżał, tón ma mér we wutrobje, tón mér Boži, kótryž je lěpschi dyžli wschitke ſeinske kubla a wjehela a kótryž wschitke wobczežnoscę czlowieskeho žiwjenja pschewinje a polóżuje, tón móže tež tróschtneje wumrjecę. Schtóz njeje Jesuža widżał, ſa teho je zmjercz kralowa strželów, psched kotrež wón tschepota; ale schtóz je w Jesužu swojego Sbóžnika spósnal, ſa teho je zmjercz jandzel, kiž jeho dusku wjedże k Bohu do njebjęz, tón wužnyje w mérje. Kaf ſteji pał s tobú, mój kchesczijano? Masch ty tajke żadanje po Jesužu, tajku wérui do Jesuža, tajki mér we Jesužu kaž Simeon. Potom derje tebi! Dha kym ty ſhowaný ſa czak a węcznoscę. Ale potom hinal njemóžesch hacž i pscheczeloni kwyjateho miſionſtwa bycę, potom dyrbisich ty tym pomhacz, kotsiž bjes teho, so wjedža, ſebi po Sbóžniku żadaja, a kótrychž żadanja njemóža ho spokojicę; dokelž wo Jesužu nicžo njevjedža, dyrbisich ſo wo to staracę, ſo ſo jim tón Sbóžnik pschipowjeda, ſo kychu do njeho wérili a jeho sbóžny mér dóstali. To ſwoże, kotrež ty masch, je pschewulke hacž ſo by jo ſam ſhowacę mogł, ty dyrbisich je druhim ſobudželicę. Bóh daj nam Simeonowu wutrobu a poſylni naschu luboſcz k miſionſtu. Hamjeń.

Wotrocę.

Spisala w kłowackiej ręczi Kriſtina Nowa.

Wobraży pschida F. Warne.

Hęźlo: „Człowjeka kym njeje pschischoł, ſo by ſebi dał klužicę, ale ſo by wón klužil!” Matth. 20, 28.

I.

Bur Ondražik trjebasche runje na najmniſiſche pomognika, njevjedžesche pał, hdże ſebi po tajkeho dónęz. Tu pschiūdże jemu njenadžizy a njeſkaſany młody mužſki do domu.

Bě to nježelu wjeczor w najmniſiſhim žnjotowym czak. Ondražik żedżesche w żadowej ſahrodze psched kwyjim domom a bę staroszow połnu kłowu na ruzę ſlehnę. Tu ſachczowka na dobo pžyt w dworje a hijo ſteji psched burom młody, derjeſdraſzeny ſtrowy czlowjek. Taſko bęſhtaj ſo poſtrowiſoj, rjeſtaj, ſo je pschischoł, ſebi dželo phtacę.

Ondražik njbě žadyn ſ tych, kotsiž kychu ſebi hnydom prěnjeſho lěpscheho do džela wsali; tola tutón młody czlowjek ſo jemu lubjesche, a dželaczerja trjebasche jara najmniſje. Žona ležesche jemu khora. Pschichodnaj kymaj bęſhtaj jemu wucžahnęloj, tón jedyn loni, tón druhı lětža w nalecze. Bęſhtaj do Ameriki wujěloj a žadashtaj ſebi nětk, ſo byschtaj żonje ſa nimaj pschischoł. Taſko ſawosta jemu domach jenož najmłodscha 16 lětna džowka. Kruwarja mějſche wschał, ſo by jemu kruw ſaſk; tola tón bě ſo ſ wjeſhymi młodymi hólzami do pułok dał a ležesche nětko poła macjerje khorę.

Tuž ſebi taſko Ondražik młodego mužſkeho pschistaj. Myſleſche ſebi: Sphtacę móžesch to pszezo; wobkhowam jeho ſ najmniſicha, doniž Ondrej ſažo ſtrowy njeje. Bushtaj psches jene, kelle na džen̄ měl doſtawacę a kelle by mſda wucžiniſta, byli psches zyłe žně doſtał.

W nožy ſpasche Ondražik taſko derje kaž to ſa doſko wjazh, a jeho žona, hdźez tež ſpacz njemóžesche, njetrjebasche ſebi ſ najmniſicha tehodla kłowu ſamacę, taſko budże muž ſ wulkim dželom hotowym.

Ondraschilezom ſo wschitlo na nowym dželaczerju ſpodo-

časche, jenož džinuščke mjeni měješče. Rěkache Method Ručansky. Zaposchtol Ssłowakow, kothž bě něhdý w Neutra bydlit a ludej Bože žłotovo psčipotvjetat, drje tež Method rěkache, tola burjo njedawachu žwojim žynam tajše mjená, kiba nělotsi kačolitojo. Ondražik pat bě evangelski. Tola čłowjek i wschemu schiwlunje, a tak swuežichu ho wježnjenje na Methoda, hacž

nunje bě žam sa ho živý. Powšchitkownje rěkache mjes ludžimi, hdž tak hromadže s pola jědzechu: „Ondražik je dobreho dželaczevja namalač!“

Kal dobreho, to bur žam najlepje wjedžesche! Njepijesche, tuž drje tež mjes wjemu mlodžimu njepóníž, so by ſo tam wołolo bít. Njekurjesche, tuž drje jemu tež bróžen njesapali. Wsché ony dželache wot běleho ranja hacž do czmoweje nozy, njedželu ežitasche. Sleho žłowa něchtón wot njeho njewužlycha. Bě psčezo wježoth. Hdž by Dorka ras jědž ſtaſyla a nan žwaril, by ju ſamołwiač a by byl ſpolojom.

Ondražikej ſo tole wscho lubjesche, tuž chzysche jeho wot Wschéh Sswjathch ſa wotrocžka ſhowacž.

„Dobre!“ rjetny Method. „Ja pola waž wostanu, jeli ſebi mje na dwě ſeče pschistajicze a jeli ſo ſměm ſebi tam pschi blni bydlenje pschitwaricž.“

Bur ſo džinušče. Schto tež dyrbjako to do bydlenja býč!

„Wohladacze wschač, ſajle rjone bydlenje to budže. Schtož ja nětrole pschi tym wołozu, to mózecze mi, jeli ſo ſo wam to lubi a jeli ſo mózecze to trjebacž, wotrunacž, hdž ras wot waž počahnu, jeli ſo pat niz, roſſkadu khežku ſaſho a pschedam wscho!“

Ondražik ſwoli do teho. Žako ſo deshcžowacž ſapocža, dželache Method po deſki a ſapocža czeklowacž. Pschi žwojim druhim ſzèle nałoži jenož dwaj dnjej na to. Žako bě hotowy, dowjedze bura a jeho džotku do hotoweho bydlenja.

Ondražik ſo ſmějesche. „Kajku jſtu to tola ſměje, rjentchu hacž my! Ale, ſchto budže to w ſymje?“

„Nó, ſpacž móžu tež w ſymnym, a wo dnjo móžu ſo pola waž woħrēwacž!“

Se ſbytknych deſkow ſhotowa ſebi bliđo, ſupi ſebi kłomjane kožo a kłomjanym ſtólz a pschipratvi w róžlu ſhamor a powěſchat ſa draſtu.

Bě tu to zyle pěnje, wožebje hdž poſdzischo hiſteže woňna ſazadži; psches tute mějeſche rjany woħlad na bliſke hory

a ſeby, na daločke ſuki a pola a na te druhdy drje tak rjane, něttele pat tak huſto ſ naſymnej mithu wodžete njebjęſa. —

Ondražikej najblížchi ſužodžo běchu Petraschež. Tucži mějachu 20 lětneho schwärneho a pěknego žyna. Tola njemóžeſche, hacž runje běchu bohacž, ani čítacž ani piſacž, a to tehodla, dokež běſche kchromy. Móžesche drje ſo domach pomalku wołoko ſhmjatačz a tež něchtoto činicž, tola něhdže dale hicž, to nje-móžesche.

Petrashowej bě mjes jeje džecžini tutón žyn ſsamko naj-lubſchi. Nan njewobkhadžesche wožebje pschecželnije ſ nim; hněwasche ſo, ſo tajki wulki žyn domach nicžo pomhacž njemóžesche a ſo budže drje jemu psčezo jeno czeža. Njeměl-li ſsamko macjerčnu ſuboſcz běchu jeho mlode lěta w starschissim domje khetro ſrudne byſe. Pschichod ležesche ſtruchly psched nim. A taž ſo to tak druhdy cžini, ſo chzedža runje czi, lotsiž ſo hibacž nje-móža, wulke wěžy na ſwecze dokonjecž, tak bě to tež pola njeho.

Ras njedželu popoldnju ſedžesche žam w ſahrodze; wschitzu běchu wot domach prjedčka, czi jeni na hudžbie, czi druſy w korež nje abo psches pola dužy. Hłowu bě na ruzi ſlehnýt a ſo do myſlow podnurit. Tu ſtejſe na dobo psched nim ſužodowym wotrocž ſ knihu.

Młodženza ſapschimy to něchtoto taž ſawidzenje. Wón je je-nož wotrocž a móže čítacž, a ja žym tak hluhy. Lědy ſo ſa pschecželnym poſtrow podžałowa.

„Hdž to tak žam ſedžiſh, traje czi to wěſeče čaſz doſho“, rjetny Method. „Ja žym czi knihu ſobu pschinjeſt!“

Šsamko ſo ſczerwjeni hacž wylie wuschor. „Schto mi ta

Knihy chze, hdyž ani ptíčka nješnají!" dějí se i pochmurnými voblicemi.

„Samostiv, to ja njevjejdžach!" votmokvi směrují votroček. „Tola njech, ja vostamu pschi tebi, jeli so chzech a mój móžem o hromadu čítacé!“ —

Tak započala žá snajomistwo nowejku životu.

* * *

Pschi Petraschez plocze stejí se budka žida Davita. By dlejše zlyle žamutki w njej. Mějí se dvě kozy, s korytmačkou žo žilicke džení žaběrasche. Njení se žehče-li nicž pola kozy činice, hromadzí se trudí a kozy a schtož to hewak tajkeho. Burówki to jemu psčinježechu a wón dawasche jím zwjern a jehly ja to. W živojich mlodých létach bě tehodla daloko do wokolinu žodžík; nětkole jenož tak daloko žodžík, kaž daloko bě to dla kozy móžno.

Nichtón njevě ženje widžat, jo bě žo starý Davit žnijat. Hewak pak bě dobrý člověk. Swět dokolo wokoło njeho bě jemu wjele říčky nacíni. Wschitko se žerpliweje nježesche. Powiedasche žo, so bě něhdyn tež žonu měl, předhy hacž žo do Hradova pschežidli. Tola bě jemu i njej nichtón wujek. Tola schtož wě, hacž bě to wérno abo niz! —

(Pořazování.)

Zpráv a říčat.

Hody, to je žamo ja tých, kotsíž nabožinu se žchule — a tak wěso s luda a s wutrobow měcz chzedža, někdo, schtož je žamo jimi pschežulke, hacž so výchdu to tak mi a tebi nicž i vreža storęžili. Wukash naschego ministerstwa ſakaža modlitvu, nutroseže atd. w schuli, tuž wějo tež kóždy hodovny žwiedzení ſwonka ſchulskich hodžin. A tola bu na dobo krótko do hód psches nowinu wojewjene, so móža žo tajke žwiedzenje tež ſwonkach nabožnych hodžin w schulach wodžeržowac. Čehodla drje to? Hacž ſnadž niz tehoodla, dokelž so pscheželjo žwětoweje ſchule pýtnychu, so výchdu ſebi, výchdu li hodovne žwiedzenje tež ſakažali, s jich wjele rozhýpali. A hdyž woni tajke někdo, schtož je žobu ſwonkne wuhotovanie, pschežinycz njemóža, kaf ſebi to myžla, so pschežinu tu móž a teho mózneho, kaf je w tym wschém!?

Sserbska hłowna předárska konferenza. Východna žerbelská předárska konferenza žo halle 15. wulkeho róžka dop. ½2 hodž. w Sserbském domje votmela, dokelž je 15. 1. popoldnu tež Budyschská němjska konferenza.

S blížka a s daleka.

„Pomhaj Bóh!“ wschém češčeným čítačkam a čítarjam rónčkům měli, i korytmíž ſebi k novemu létu ſvožo pschejemy, ſepšeho a bohacízeho němam ſacž to: „Pomhaj Bóh!“, kotrež je tež njenio a wopon naschego žerbelského evangelského ſopjenka! Pschetoz tež to najrjeníše žlowo vostanje čorný pižmík jenož na papjeri a ſynk jenož s človičkého rta, njepomha-li Bóh Knješ k dopjelnjenju. Tuž tak dajče ſebi s přením čížkem w nowym řeče wschitzu pschitovalc zene wutrobne: „Pomhaj Bóh!“ S dobom budž to hežlo zlyho naschego dželana a prázovania w nowym řeče. Hdyž nowe lěto wobradží to spósnacze, so vjes Božej pomožy je wschém prázování a dželanje podarmo, so vjes Božej pomožy žaneho trajazeho twara noweho ſvoža a derjemecza njeje, potom je wono jemu žobu to najwjetsche a najmazniše wobradžilo! A schtož je to tak zlykemu ludej nisne, to tež tak někotremužkuli w ludu wobebje, a w naschej Šafské to niz

najmjenje! A tež my Šserbjo nježmy wuwacze! Wschém prázování na narodnym a narodnohospodařském polu budž tež sa naž Šserbow podarino a vjes trajazeho, wobšbožazeho wužpěcha, hdyž my to wschém nješaložimy na nabožny ſalož! Tož my tola tež dýrbjeti runje taž Němž spósnacž wot lěta 1918 žem! Tuž prázovní ſo bóle hacž dotal, ſo by wschém narodne žibanje a wschém prázování wo požběhnjenje Šserbowstwa bóle hacž dotal ſakorjenjene bylo w říčkách nabožinje a wérje a ſo by žo wschém, schtož tomu žluži, bóle ſpěchowalo a hajilo. Do teho žlužha tež naše ſerbſke nabožne novinářstwo a ſpížaczelſtvo, a to niz na požledním městnje! — My člověkovo ſtowimy a pschejemy: „Pomhaj Bóh!“. Nad nami pak tež je, ſo my žamii, kelfož nam móžno, ſa to činimy, ſo žo tajke pscheče dopjelní! Je nož potom hafle je tajke pscheče wérne a Bohu Knjezej spodobne! W tutym ſmykle tuž do noweho lěta 1923: „Pomhaj Bóh!“ —

„Votroček“ je pojmenované powiedanczko, kotrež ſ dženžničkám čížkam ſapocžinam ſoſſevjecz. Je ſe žlowalského pscheložene, a schtož nam powieda je tež ſe ſlowalskéje. Schtož pak nam prajíž chze, to je žlužchenja a čitanja hódné wschudžom, tež w našim němjskim kraju, kotrež je wulžy wužwalený vorno — ſlowalské, a tón ſtul, kotrež je wſchego k nam rěžti, je tón, kotrež dýrbí ſe wschudžom ſtawacž tež mjes nami! Schtož a kaf je ſ tým měnjene, kóždy ložy žam ſ powiedanczka wucžita, kotrež je ſpížala Kristina Rohowa, kotrež ſudželki žo hížo we wjazh hacž 10 rěžach čítaju.

W evangelské Němcej lieží ſich w pscheréſku kóždu nježeli 1½ milijona ſemſherjow. Tých, kotsíž hacž dotal evangelské nježelske a wochadne ſopjenka čítačku, bě ſich na 12—15 milijonow. Tuto pschirunanie pořaže, kaf wazny pucž nabožne ſopjenka žu ſa to, ſo Bože žlowo, říčkách ſchězanska myžl, říčkách ſchězanského ducha pýtnýho do luda. S tým ſažo je wuprajene kóždemu, kotrež muž wo to dže, ſo bóle a bóle tak výva w ludu a kraju, ſo žo prázovuje wo to, ſo výchdu žo pschi wſchém drohím a čežkím čížku tola bóle a bóle roščerjale nabožne ſopjenia.

P. M. w K. ja 2. p. Epiph.

K. w H.-W. ja 3. p. Epiph.

Biblija — čas — člověk.

Druhi týdžen, wot 7. hacž k 13. januarej.

7. 1. nježela p. tř. kral.: 2. Mój. 12, 21—32. — Kř. 467
- Mark. 3, 20—35. 8. pónedžela: Luk. 8, 4—18. — Kř. 161. — Mark. 4, 1—23. 9. wutora: 2. Kor. 6, 14—7, 1 — Kř. 228 — Mark. 4, 24—41. 10. žrjeda: 1. Ps. — Kř. 155 — Mark. 5, 1—20. 11. schtvrť: 2. Ps. — Kř. 769 — Mark. 5, 21—43.
12. pjatí: 3. Ps. — Kř. 455 — Mark. 6, 1—29. 13. žobota: 4. Ps. — Kř. 20 — Mark. 6, 30—56.

Tsecži týdžen, wot 14. hacž k 20. januarej.

14. nježela po tř. kral.: Phil. 3, 1—11 — Kř. 232 — Mark. 7, 1—23. 15. pónedžela: 5 Ps. — Kř. 233 — Mark. 7, 24—37. 16. wutora: 6. Ps. — Kř. 207 — Mark. 8, 1—21. 17. žrjeda: 7. Ps. — Kř. 263 — Mark. 8, 22—9, 1. 18. schtvrť: 8. Ps. — Kř. 831 — Mark. 9, 20—30. 19. pjatí: 9. Ps. — Kř. 264 — Mark. 9, 31—50. 20. žobota: 10. Ps. — Kř. 236 — Mark. 10, 1—16.

Samolivý redaktor: farař Wyrgež w Nožacízach.

Čížkach Šsmolerjež knihcizscheřenje a knihařenje, ſap. družstvo ſ wobm. rukovaniom w Budyschinje.